

Scénář k rozhlasové reportáži – ZŠ Boženy Němcové

Věra Ježková

Tým: Věra Ježková se narodila 8. července 1942. Celý život až do svých 75 let žila v Praze. Paní Věra je neskutečně chytrá a vzdělaná žena. Druhou světovou válku zažila jako úplně malé dítě, i přesto si vybavuje zážitky z doby, kdy jí byly dva roky.

Pamětnice: Narodila jsem se na Žižkově ve válce v Heydrichiádě, protože to byla ta nejhroznější doba.

Jsme běhali, to vždycky houkaly sirény, že jo. Když měl být nálet a běhali jsme do sklepa do krytu. Celý barák, celý ten činžák tam běhal a nějaká paní tam přinesla krabici se sušenkami. Vím, že já jsem si to vzala a nechtěla jsem to dát dál. A maminka říká: „To musíš, to musí každý dostat.” A já né. A vím, že jsem šíleně brečela, že to dál nedám.”

Tým: Její tatínek pracoval ve vlakové poště. Dopisy a balíčky se přepravovaly vozem, který byl připojen přímo za lokomotivu. Když malou Věru převáželi na konci války na Šumavu za příbuznými, použili právě onu vlakovou poštu, i když hrozilo nebezpečí náletu i tam.

Pamětnice: Tam třídili poštu, na každý stanici zastavili a tu poštu vházeli v takových pytlích do toho místa. Jenomže za války byly nálety na vlaky a to šlo přímo na lokomotivu, takže to bylo velice nebezpečné. Kolikrát se ten vlak zastavil a oni všichni utíkali se skrýt. Jak bylo po náletu, tak zase našli do toho vlaku a jeli dál. A právě když mě převáželi takhle tou vlakovou poštu na Šumavu, tak si pamatuji, že mě táta strčil do takového fochu na dopisy, a že potom říkal, že naštěstí teda žádné bomby nepadaly.

Než měla válka skončit, tak naši měli strach, aby se něco nestalo, tak mě odvezli na Šumavu k příbuzným do Čkyně u Vimperka. A tam mě osvobodila americká armáda. Mám ještě nějaké fotky, dostali jsme čokolády jako děti a žvejkačky.

Tým: Po skončení války se Věra Ježková vrátila zpět do Prahy k rodičům. Vystudovala střední a poté i vysokou ekonomickou školu.

V roce 1964 se vdala, s manželem vychovali dva syny. Svou profesní dráhu začala jako učitelka na střední škole, většinu svého pracovního času však strávila jako redaktorka v Státním pedagogickém nakladatelství v Praze.

Po smrti manžela se přestěhovala za svým synem do Litoměřic, kde žije dodnes. Co paní Věra vzkazuje mladým lidem?

Pamětnice: Hlavně abyste se rádi učili, protože vzdělání je strašně důležitá věc. To co víte, to vám nikdo nikdy nemůže vzít.